

„Despre ce discutați unul cu altul?”

Ludwig Richter, marele pictor german, povestește din vremea tinereții sale:

Printre cunoscuții pe care îi avea tatăl meu era și unul pe nume Hupf, un omuleț mic, ghebos, sfrijit, neliniștit, agitat, cu o față urâtă. Odată a venit acest om ca să vorbească ceva cu tatăl meu. Pe atunci aveam cincisprezece sau șaisprezece ani și stăteam la fereastră, puțin într-o parte, gravând o placă de aramă, în timp ce ei doi au discutat la început despre afacerile lor, dar apoi, încet, despre altceva. Atunci m-a făcut atent fața rânjitoare a omulețului. Am ascultat și am auzit o glumă nelegiuită, murdară, despre una dintre povestirile Evangheliei, la care bătrânul batjocoritor își freca brațele și picioarele subțiri cu o mimică veninoasă, răutăcioasă. Desfătarea sa pentru murdăria răscolită era fără sfârșit. Dar cuvintele defăimătoare au lovit ca un fulger în sufletul meu. Mă simțeam ca și când s-ar fi prăbușit tot cerul peste mine, ca și când așchiile și cioburile sale ar fi acoperit frumosul pământ verde și acum nu mai putea să înflorească și să crească absolut nimic. N-am considerat deloc posibil să fie vreo îndoială asupra acestor povestiri sfinte, ba chiar o batjocură exprimată cu o asemenea obrăznicie. Vedeam că tatăl meu nu-l înfrunta și prin urmare, mi se părea că între oamenii mai bătrâni era privit ca minciuni gogonate sau vorbe goale tot ce auzisem la școală ca adevăr. Aveam sentimentul că mi-a fost luat ceva care nu putea să fie înlocuit cu altceva. Nu puteam să vorbesc cu nimeni despre așa ceva și eram de-a dreptul nefericit.

La Ludwig Richter, acel cuvânt rău n-a mai pricinuit, slavă Domnului! nicio altă pagubă. Deja în anii tineri, cu ajutorul lui Dumnezeu a biruit prin luptă toate îndoielile, și a devenit un creștin convins, care și-a pus arta în slujba lui Dumnezeu și ne-a lăsat desene minunate pentru Biblie și multe alte tablouri splendide. Dar de câte ori nu cade o astfel de sămânță de defăimare în inimi sensibile, încolțește și aduce roade înfiorătoare! Ce nu se va dezvălui cândva în această privință în eternitate! Vine o zi când oamenii vor trebui să dea socoteală despre fiecare cuvânt nefolositor pe care l-au rostit (Matei 12.36). Cât de puțin se are aceasta în vedere! Și de aceea, niciun mădular al corpului nu păcătuiește mai mult decât limba. O luăm așa de ușor cu un cuvânt! Îl socotim printre lucrurile mici, neînsemnate. Ce eroare! „Astfel și limba este un mădular mic și se laudă cu lucruri mari. Iată, un foc mic, ce pădure mare aprinde!” (Iacov 3.5) Astfel, cuvintele sunt forțe care acționează, care sunt hotărâtoare pentru viața unor oameni individuali sau a unor popoare întregi. Decizia asupra războiului și a păcii a stat destul de des într-un singur cuvânt al suveranului. Un singur cuvânt de calomnie poate să ruineze o întreagă viață de om, să aducă în case discordie și ură, să despartă prietenii între ei, ba chiar să facă iad dintr-un paradis.

O pildă persană veche relatează despre doi frați care locuiau la multe mile depărtare de ținutul lor natal și într-o zi au primit vestea că tatăl lor trăgea să moară și dorea să-i mai vadă înainte de sfârșitul său. Fără să se gândească, amândoi s-au aruncat pe caii lor înfocați și au călărit de acolo ca vântul. Mult timp a domnit o tăcere profundă între ei, până când Ali, cel mai tânăr, a spart-o cu cuvintele:

„Calul tău pare să fie obosit.”

„Obosit!?” a repetat celălalt uimit, „animalul meu rezistă cel puțin cât al tău.”

Iar au călărit unul lângă altul, tăcând. Atunci, Ali a început încă o dată:

„Calul tău arab nu rezistă la cursă; ar trebui să călărim mai încet.”

Aceasta l-a mâhnit pe fratele său, pentru că persanul vede orice reproș la adresa calului său ca pe o jignire personală.

„Taci cu vorbăria ta proastă”, a spus el enervat. Animalul meu nu este cu nimic mai prejos decât al tău. La un concurs adevărat, calul tău negru chiar ar pierde.”

„Să încercăm!”

Zis și făcut! Au dat piteni cailor și au zburat înainte pe aripile vântului. Tot mai înfierbântați erau frații, dar niciunul nu-l întrecea pe celălalt. Atunci, Ali l-a făcut pe calul său de curse să simtă biciul, iar acum animalul, care nu era obișnuit cu un astfel de tratament, a năvălit în goană nebună pe lângă celălalt. Ali câștigase concursul.

„Lăudărosule! Mincinosule!” a strigat el celui mai vârstnic. „Vezi bine, calul meu este cel mai bun!”

În mânie oarbă, Ismael și-a ridicat arcul, a țintit și a tras. Ali a căzut de pe cal cu un strigăt de durere. Fusese lovit în gât și sângera tare. Plângând, celălalt s-a aruncat peste cel aparent fără viață, a tras săgeata din rană și l-a ridicat pe rănit pe calul care stătea nemișcat. Acum înaintau pas cu pas, până au ajuns, în sfârșit, la o colibă dărăpănată. Aici, Ismael i-a pregătit fratelui un culcuș moale, l-a culcat pe mantaua sa, i-a curățat și i-a legat rana și s-a așezat alături ca să vegheze lângă el.

Când Ali și-a recăpătat cunoștința, i-a strâns fratelui său mâna.

„Eu sunt de vină pentru accident”, a spus el încet. „Calul tău este cel mai bun. Lasă-mă singur! Grăbește-te acasă! Gândește-te ce ar fi, dacă tata ar trebui să moară fără să fi văzut pe unul dintre noi!”

Dar Ismael a rămas. În dimineața următoare, Ali s-a simțit destul de puternic ca să urce din nou pe cal și să-și continue călăritul. Era un călărit trist, pentru că înaintau numai încet și purtau îngrijorarea în inimă. Când au ajuns, în sfârșit, la tatăl lor, l-au găsit mort. Murise puțin înainte de sosirea lor.

Triști, cei doi frați s-au întors la domiciliul lor. Durerea și sentimentul vinovăției îi apăsa în același timp.

„Știi ce nu se mai întoarce?”, a întrebat Ali deodată.

„Da”, a răspuns Ismael, „săgeata trasă. Când am văzut-o zburând, aș fi dorit mult s-o am înapoi, dar lucrul acesta nu mai stătea în puterea mea.”

„Ai dreptate, frate”, a răspuns Ali. „Dar eu nu mă gândeam la săgeată, ci la cuvântul rostit. Nici acesta nu se mai întoarce de îndată ce a părăsit buzele. Aș fi dat mult să pot să mi-o iau înapoi, dar era prea târziu.”

Cuvintele omului dau și ele mărturie despre ce fel de om este, pentru că: „Din prisosul inimii vorbește gura”. „Omul bun scoate cele bune din comoara bună; și omul rău scoate cele rele din comoara rea.” (Matei 12.35) Curg din gura ta cuvinte de dragoste și de amabilitate, de milă și de blândețe, de adevăr și puritate? Sau mai trebuie limba ta să rostească zilnic o armată de cuvinte fără rost, inutile, lipsite de conținut sau cuvinte de nemulțumire și de invidie sau poate chiar pline de ură și de amărăciune, minciună, blasfemie sau calomnie, ca să nu mai vorbim de ceva și mai rău? Atunci, limba ta încă ar mai fi „aprinsă de gheenă” [Iacov 3.6] și „plină de otravă aducătoare de moarte” [Iacov 3.8], cum scrie Iacov. Ce însămânțare tristă ar mai fi atunci totuși în cuvintele tale! Și cum va fi atunci secerișul tău?

Câte unul a devenit și el un batjocoritor printr-un singur cuvânt al unui batjocoritor. Și ce putere exercită în mod deosebit cuvintele murdare asupra altora, mai cu seamă a oamenilor tineri! Ce gând, că odată, în eternitate, un om ar putea să spună acuzator despre tine sau despre mine: „Acesta este vinovat prin cuvintele sale că eu am mers la pierzare”! Sau poți să te bucuri că odată, în casa Tatălui, acesta și acela se vor grăbi spre tine, îți vor strânge mâinile cu recunoștință fierbinte și îți vor spune: „Cuvintele tale, atunci când ne-am întâlnit, m-au adus pe calea vieții”?

Într-un oraș din Anglia, într-o frumoasă după-amiază de vară, trei femei stăteau într-un pavilion și discutau despre munca lor, dar nu așa cum se întâmplă adesea, din nefericire, la astfel de întâlniri, despre greșelile și lipsurile iubiților lor semeni și despre alte nimicuri ale vieții zilnice. Ele vorbeau despre lucruri cerești, iar peste buzele lor se revărsau bucuria și mulțumirea că Domnul Isus le-a primit sufletele, le-a mântuit și le-a făcut copii fericiți ai lui Dumnezeu. Dar în spatele gardului viu, ascuns de ochii femeilor, stătea un sărman căldărar, un flăcău desfrânat, un jucător de cărți pătimăș, un om care la înjurături și blasfemii îi întrecea pe alții într-atât, încât odată, o vecină strigase îngrozită despre el: „Acesta ar putea să strice tineretul unui oraș întreg”. Cu părinții săi, care practicau meseria de căldărar, dusesse până acum o viață țigănească de nomad, din loc în loc. Fusesse soldat mai mult timp. Într-adevăr, pe drumul său de păcat a avut de multe ori muștrări de conștiință. Adesea a încercat să devină un alt om cu propria sa putere, dar mereu căzuse înapoi în vechea sa viață. Acum stătea ca un spion în spatele pavilionului și auzea din discuția femeilor glasul Păstorului care caută: „Vino la mine, tu, cel obosit și împovărat!” Dacă auzise deja din când în când despre acest Mântuitor minunat - astăzi l-a prins așa de tare, încât a plecat repede de acolo într-un loc liniștit și aici striga în genunchi către Dumnezeu după îndurare și eliberare din viața sa de păcat.

Acest om era John Bunyan (1628 până în 1688). După cum se știe, prin harul mântuitor al lui Dumnezeu a devenit un om foarte binecuvântat. Renumita sa carte, „Călătoria pelerinului”, în cei aproape trei sute de ani ai existenței sale a fost tipărită în multe milioane de exemplare și în afară de Biblie, precis este cartea cea mai răspândită din lume. Nenumărați oameni de pe tot pământul au fost conduși prin această carte la recunoașterea stării lor pierdute și la Mântuitorul și Salvatorul lor. John Bunyan s-a gândit toată viața cu profundă recunoștință la cele trei femei, ca la instrumentul folosit de Dumnezeu ca să-l aducă pe calea mântuirii.

Această întâmplare dovedește așa de bine ce pot să realizeze cuvintele inspirate de Duhul lui Dumnezeu în lucrurile bune și mari. Ceea ce nu s-a obținut prin nimic altceva la acel om nelegiuit, a reușit să facă discuția celor trei creștine despre dragostea Domnului lor. Să nu urmăm și noi un astfel de exemplu? „Moartea și viața sunt în puterea limbii”, citim în Proverbe (Capitolul 18.21). Chiar dacă acest cuvânt ar putea să aibă rezultat în primul rând în privința vieții pământești, el poate cu siguranță să fie aplicat în viața spirituală. Ezechiel 3.18,19 ne mărturisește serios că dacă am găsit altfel calea vieții, suntem datori să mărturisim serios semenilor noștri ce trebuie să facă pentru a „trece din *moarte* la *viață*”. Este ceva minunat să fi recunoscut în Hristos darul lui Dumnezeu și să fi obținut în El iertarea tuturor păcatelor și viața eternă. Dar este important, de asemenea, să fim conștienți permanent de responsabilitatea legată de acestea și *s-o împlinim*. Pentru *toți* credincioșii este valabil într-un anumit sens cuvântul apostolului: „Suntem deci ambasadori pentru Hristos; ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm, pentru Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20).

Trebuie să fi fost seara târziu când Domnul Isus a sosit cu ucenicii Săi în Capernaum, după multă umblare. Atunci, El i-a întrebat: „Despre ce discutați pe drum?” Lui nu I-a fost indiferent ce au vorbit ucenicii Săi între ei pe drum. Lui nu Îi este indiferent nici ce tratează și discută astăzi ai Săi peste zi unii cu alții. O, ce nu trebuie Ascultătorul tăcut al tuturor discuțiilor să

audă, de multe ori chiar și numai într-o singură zi, din gura celor care spun că ei umblau pe urmele Sale și care poate au cântat dimineața:

„În faptă, în cuvânt și în lucrare,
Să fii văzut, Isus, de orișicare!”

Când Domnul i-a întrebat pe ucenicii Săi: „Despre ce discutați unul cu altul?”, ei au tăcut chitic; pentru că discutaseră între ei „cine să fie mai mare” (Marcu 9.33,34). Acum se rușinau să reia încă o dată cele discutate, pe care le dezbătuseră, în orice caz, în afara limitei auzului Domnului.

Oare nu ne-ar merge și nouă asemănător la sfârșitul câte unei zile, dacă Cel prezent, nevăzut, ne-ar întreba: „Ce ai vorbit astăzi?” Oare n-ar trebui și la noi să urmeze uneori o tăcere deplină jenantă la această întrebare?

Este de la sine înțeles că nu putem să avem numai conversații „spirituale”. Trebuie discutate lucrurile zilnice, casnice, de afaceri. Dar și în acestea trebuie să fie „citit Isus”. El era „lumina lumii”, iar noi, cei atât de scump răscumpărați ai Săi, trebuie să strălucim ca niște „luminători” în această lume. Aceasta se poate petrece permanent și în orice mod: în cuvânt, în comportare și în umblare. Așa că să mărturisim prin cuvânt și faptă cine suntem și că „El ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” [1 Petru 2.9].

Titlul original: „Was redet ihr miteinander?”
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933*, pag. 1-9.